

# La Lliberada Ferrarons en un llibre d'ara

Ramon Grabolosa, amb una fecunditat i empena prodigioses, acaba de publicar un llibre que duu per títol: "Olot. Els homes i la ciutat", el qual va merèixer el "Premi Maspons i Camarasa". Així, Olot, interessant pel lloc i per la història, ho esdevé encara més per aquesta bibliografia amb què va comptant i de la qual forma part d'una manera rellevant el present llibre de Ramon Grabolosa. Cal agrair a aquest autor olotí que d'una forma tan extensa i estudiada hagi volgut escriure sobre aquesta cara ciutat que, no hi ha gaire, el Fluvià besava als peus i ara ja la travessa.

Aquestes nostres línies, bé que reconeixent l'esforç de l'autor i la seva bona execució, volen aturar-se tan solament en un aspecte que ha torbat certs esperits: és el de la Lliberada Ferrarons, o bé, com escriu Grabolosa, la "Lliurada".

L'autor hi diu la seva, sí, la seva, en aquest propi sentit, ja fent-hi deduccions, ja posant-hi algun cop un somris irònic.

Comencem per dir que tractar el passat amb òptica d'avui és un perill en què tots podem caure, un perill que certament costa d'evitar. I, així, podem dir que la santedat de cap cristià no s'ha de jutjar subjectant-la a cap moda humana. En bona crítica, és qüestió d'anar navegant entre Escila i Coribdis, com si diguéssim entre el materialisme de dreta i el d'esquerra, per a dir-ho d'alguna manera, o entre l'ateisme dels liberals del segle XIX i l'ateisme dels sistemes de pistola. Si algú, ferm en les seves pures conviccions, no se sent i no vol sentir-se afectat pel materialisme, vingui aquest d'on vingui i de qualsevol manera que es presenti, perfumat o exhalant suor, no fa sinó independitzar-se dels interessos humans, que, tots, volen presentar-se com a legítims: l'ídol de la matèria al qual reten culte, els uns d'un cantó, els altres de la banda oposada.

Així, doncs, ¿quina diferència hi ha entre el domini omnipotent dels faraons forçant a certs treballs alguns cents mils homes fins a morir-ne aquests, i l'autoritarisme inhumà amb què certs estats moderns endogalen els seus desgraciats súbdits? La cupiditat de la matèria, canviant de formes, tanmateix és sempre cupiditat. El tracte amb la matèria, amb extremada freqüència, de normal passa a ésser—a l'un cantó i a l'altre—, un estat d'elefantiasi.

En venir a la terra Nostre Senyor Jesucrist féu verament una revolució, i una revolució com cal. Ell estimà Llätzer i les seves germanes que tan honorablement l'acollien; i Ell, en paràbola incomparable, també parlà d'un altre Llätzer, nafrat de dalt a baix i llepat pels gossos. I, quan Jesús multiplica els pans i els peixos al desert per a milers d'humans, veu la munió de gent i mira al cel,

però no adreça la mirada a cap sector precís d'aquells seguidors d'ocasió. Cercava Ell de fer-se sentir dintre el cor de la gentada; aquesta, però, constituïda sens dubte per subjectes de tota mena, després de voler aclamar Jesús rei, l'abandona per complet quan Ell els parla del menjar espiritual. La llei dels sentits, l'atracció de la matèria, foren i són ben poderoses. D'ací que en la lluita per ella entre els homes hom no pugui deixar de recordar la imatge presentada per Sant Joan Crisòstom sobre dos gossos que, jugant en trobar-se, quan veuen un os van a mossegades.

Hem de confessar que no prediquem ni aprovem gens, però gens, la pobresa obligada, imposada. Però lloem i ens entendrim davant la pobresa voluntària. Bernanos en una de les seves millors pàgines, segons el nostre pensar, ha escrit que no es podia malparlar de la pobresa en sí, ja que Jesucrist la va practicar i predicar. I un home, flor de la humanitat i del cristianisme, el Pare Sant Francesc, per imitació del Crist beneït, l'adoptà com a esposa i l'anomenava "Madona Pobresa". Davant tots dos sucumbim, al costat de Lliberada Ferrarons. I és que res no té d'estrany—ni de reprovable per a nosaltres—, malgrat les denigracions, que la Ferrarons, en practicar la virtut, volgués que aquesta fos únicament l'evangèlica.

Qui escriu aquestes línies, sempre s'ha sentit avergonyit en llegir l'admirable lliurament d'aquella ànima a Déu dintre l'ambient on el Senyor permeté que es desenrotllés la vida de la Ferrarons. En el vaivé de les coses humanes ella volgué i sabé trobar la voluntat o permissió divines, com un catòlic alemany, posem per cas, sabia anar cap a Déu—pensem en Teresa Neumann—, sota els ulls i bigoti negres de Hitler—tan poc aris, certament—, com sota els ulls blaus d'Adenauer.

En fi, creiem i declarem que Grabolosa, dintre la seva interessant obra, quan tracta de la gran noia d'Olot, obrera, malalta i pacient per Crist, en alguns punts interpreta, és a dir, creiem que en tals punts l'autor no solament no dóna proves directes, ans que proposa unes qüestions que no fan al cas, ja que no es veuen ben relacionades amb la vida que l'edificant filla d'Olot s'esforçà de portar per damunt de la lluita per la matèria, la qual lluita al capdavant no apareix tampoc massa significativa al llibre a què hem anat referint-nos.

Tal és la nostra manera de pensar, la qual estem disposats a esmenar si així ho comanden els fets ben comprovats o proves d'alguna mena.

P. NOLASC DEL MOLAR

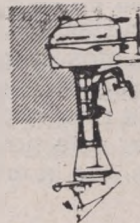


El famoso motor  
fuera borda

# JOHNSON

el más digno de confianza

desde 1'5 HP. a 115 HP. (el motor de fuera borda "V-4" más potente en motonáutica)



por solo 362 ptas. semana (y una entrega inicial)  
puede Vd. disfrutar de un famoso **JOHNSON**

*Le podemos proporcionar todo lo que necesita para disfrutar en un río, lago, pantano, mar y montaña*

## FERRETERIA SIBIDI

Calvo Sotelo, 18 - San Rafael, 24